

Andai Ernőné Kislánykorában

Ez én vagyok. A kép Budapesten készült 1925-ben. Én három és fél éves koromban orvul megtanultam olvasni, nem mondtam meg senkinek. Rengeteg mindenféle volt nálunk. Azok az újságok és folyóiratok, amiket nem vettek át az előfizetők, visszamentek a postára, így édesapám garmadával hozta haza a finom olvasnivalót. Engem idegesített, hogy ezzel nem tudok mit kezdeni, úgyhogy amikor sétálni voltunk, kérdezgettem, mi milyen betű, és kezdtem szépen összerakni. Hozta apukám 'Az Est' nevű bulvárlapot [?'Az Est?': 1910--1939 között megjelenő politikai napilap, délutáni lap, kiadója Miklós Andor; 1919-től az Est-lapok -- 'Az Est?', 'Pesti Napló?', 'Magyarország' -- egyike. -- A szerk.], azt is olvastam elsőől az utolsó betűig. Amikor négy és fél éves lehettem, mondtam, én tudok olvasni. 'Jó' -- mondták. 'De tényleg tudok olvasni. Bebizonyítsam?? 'Mutasd.?' 'Ez Az Est.?' 'Jó, hát tudod, hogy ez Az Est.?' 'Igen??' -- mondtam én, és fellapoztam. 'Baltával feldarabolta vadházastársát.' A szüleim egymásra néztek, khm, mondták, aha. És erre eldugták 'Az Est'-et. Akkor a telefonkönyvet olvastam. Apám megsajnálta engem, azt mondta, 'Ne kínlódjál, én hozok neked könyvet, hogy olvassál?'. És elhozta nekem Geréb Józseftől az 'Olympos' című görög regéket [Geréb József: Olympos, görög-római mytheologia, Budapest, 1898. -- A szerk.]. És én,

mint az őrült, elkezdtem olvasni, és olvasok a mai napig.